Р Е Ш Е Н И Е
№ 2400

гр. София, 10.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 7 състав,** в публично заседание на 10.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9368** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 24897 от 26.09.2013 г. по описа на Административен съд София - град и вх. № 94 – С - 465 от 09.09.2013 г. по описа на ЦУ на НАП С., подадена от С. Б. Н., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет. 4, ап. 16, чрез адвокат С. П. срещу заповед № ЗЦУ 843 от 19.08.2013 г. на изпълнителния директор на НАП Централно управление [населено място], с която на основание чл. 100, ал. 2 от ЗДСл жалбоподателят е отстранен от работа, считано от 21.08.2013 г. до приключване на наказателно производство, образувано срещу служителя за престъпление по чл. 311, ал. 1 във вр. с чл. 20. ал. 2 от НК, извършено от него в качеството му на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. “а” от Наказателния кодекс.

В жалбата се излагат доводи, че оспореният административен акт е неправилен и незаконосъобразен. Жалбоподателят твърди, че не е спазена процедурата по връчването на процесната заповед, тъй като същата е връчена по време, в което е бил в болничен. Искането до съда е за отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

В хода на съдебното производство жалбоподателя, редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът – изпълнителният директор на ЦУ на НАП, редовно призован, чрез юрк. Д. моли съда да отхвърли жалбата, като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и

възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Със заповед № ЗЦУ 843 от 19.08.2013 г. на изпълнителния директор на НАП Централно управление [населено място] на основание чл. 100, ал. 2 от ЗДСл е отстранен С. Б. Н. – инспектор по приходите ТД на НАП – В., дирекция „Контрол", отдел „Оперативни проверки"- [населено място], временно отстранява от служба до приключване на образувано наказателно производство срещу служителя за престъпление, извършено от него в качеството му на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. "а" от НК. От мотивите на този административен акт, се установява, че същият е издаден поради образувано досъдебно производство № 234/2013 г. по описа на ОД на МВР – В., жалбоподателят е привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 311, ал. 1 във връзка с чл. 20, ал. 2 от НК. Уточнено е, че престъплението е извършено от служителя в качеството му на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. "а" от НК.
Изрично в оспорвания административен акт е посочено, че на основание чл. 100, ал. 3 от ЗДСл на държавния не се изплаща заплата за времето на отстраняване от работа.
Видно от Постановление за привличане на обвиняем [населено място] 07.08.2013 г. изискано ведно с досъдебно производство № 234 от 2013 г. по описа на ОД-МВР [населено място], че на лицето С. Б. Н. е повдигнато обвинение за извършено престъпление в качеството си на длъжностно лице – инспектор по приходите при ТД на НАП и по чл. 311 ал. 1 вр. чл. 20 ал. 2 от НК. Постановлението е предявено на обвиняемия.
Видно от данните по делото, оспорената заповед е връчена на адресата си на 21.08.2013 г. Според приложените от страната болнични листа с № 3368350 от 08.08.2013 г. и № 4484133 от 20.08.2013 г. жалбоподателят е бил в болничен от 08.08.2013 г. до 31.08.2013 г.
В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства, представените с административната преписка и допълнително ангажираните от ответника.
При така установената фактическа обстановка Административен съд – София град направи следните правни изводи:
От представената по делото заповед, се установява, че в същата не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Затова приложима е нормата на чл. 140 ал. 1 от АПК, а именно когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване по този дял се удължава на два месеца. С оглед на горното правило и доколкото жалбата до съда е подадена на дата 09.09.2013 г. с вх. № 94-С-465 по описа на НАП [населено място], съдът намира същата за процесуално допустима.
Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно – производствените правила и материално – правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – на НАП Централно управление [населено място]. Съгласно чл. 100, ал. 1 от ЗДСл държавният служител може да бъде временно отстранен от работа от органа по назначаване с

административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.
Не се спори, че жалбоподателят е назначен на длъжност по служебно правоотношение със заповед на изпълнителния директор на НАП Централно управление [населено място]. Следователно, по силата на визираната правна норма изпълнителния директор на НАП Централно управление [населено място] в качеството му на орган по назначаването е компетентен да отстранява държавните служители от служба в ръководеното от него ведомство. В хипотезата на чл. 100, ал.2 от ЗДСл органът по назначаването действа в условията на обвързана компетентност, за разлика от правомощията му по ал. 1 от закона.
Ето защо, следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган съобразно отменителното основание по чл. 146, т. 1 от АПК. Същата е издадена и в установената форма съобразно чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. чл. 146, т. 2 от АПК. Посоченото от административният орган правно основание за издаване на заповедта по чл. 100, ал. 2 от ЗДСл изисква във всички случаи, когато е образувано наказателно производство срещу държавен служител за престъпления, извършени от него в качеството му на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, буква „а" от НК, органът по назначаването да го отстрани временно от работа.
Разпоредбата на чл. 100, ал. 2 от ЗДСл задължава органа по назначаването да отстрани временно държавния служител от работа, когато против него е образувано наказателно производство за извършено престъпление в качеството му на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, ал.1, б. „а" от НК. Нормата е императивна и обвързва административния орган със задължението да отстрани временно служителя от работа при осъществяване на предвидените в закона фактически предпоставки. В случая настоящия съд приема, че изискванията на закона са изпълнени.
Установи се също така от изисканото досъдебно производство и описаното постановление за привличането му като обвиняем в качеството му на длъжностно лице, че е налице състава за временно отстраняване от работа по чл. 100, ал. 2 от ЗДСл. В случая е ирелевантно, че лицето е било в отпуск по болест, когато е получило заповедта по чл. 100, ал. 2 от ЗДСЛ, тъй като ЗДСл не въвежда изискване при връчването на заповед от категорията на тази по чл. 100, ал. 2 от ЗДСл лицето да не е в отпуск, вкл. и в болничен.
Съгласно посочения състав на чл. 311, ал. 1 вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, съдът намира, че текстът му съответства на качеството на лицето, тъй като се отнася за длъжностно лице, което в кръга на службата си състави официален документ, в който удостовери неверни обстоятелства или изявления, с цел да бъде използван тоя документ като доказателство за тия обстоятелства или изявления.
Предвид изложеното налице е посоченото в оспорената заповед материално правно основание по чл. 100, ал. 2 от ЗДСл, тъй като оспорената заповед е издадена и след привличане на лицето като обвиняем по чл. 311, ал.1 от НК, визиращ специален състав на длъжностно присвояване.
Поради това, съдът достига до извод, че действията на административния орган са в нормативно очертаните рамки и оспорената заповед е издадена при спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона.
С оглед изхода на спора и на осн. чл. 143 от АПК на ответника се следват разноски в размер на 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение, тъй като се е представлявал от

юрисконсулт Д.. Възнаграждението следва да се определи на осн. чл. 8, във вр. с чл. 7 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 2004 г.
С оглед горното оспорената заповед е материално законосъобразна и правилна, а жалбата на С. Б. Н. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд – София град, I отделение, 7 – ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на С. Б. Н. против заповед с № ЗЦУ - 843 от дата 19.08.2013 г., на Изпълнителен Директор на Национална агенция по приходите, с която е отстранен временно от служба на осн. чл. 100 ал. 2 от ЗДСл.
ОСЪЖДА С. Б. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] чрез адвокат С. П. - АК В., кантора с адрес: [населено място], [улица], партер, офис 2, на осн. чл. 143 от АПК да заплати разноски на Национална агенция по приходите, в размер на 150 лева.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: